

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Oviedo, Francisco de

Lvgdvni, M.DC.LI.

VII. An natura abstracta ab vno indiuiduo sit vniuersalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95503](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95503)

representatur, eâ ratione, qua contingit in hoc iudicio homo est animal rationale respectu partium metaphysicarum hominis in quo semel ex parte subiecti confusè significatur per terminum homo, & iterum in eodem iudicio, ac si ab homine distinguerentur, seu instar distinctarum ab homine distinctè significantur ex parte prædicari per terminum animal rationale.

9 **SEXTA CONCLUSIO.** Per existentiam intentionalem naturæ in multis per simplicem comparisonem, eadem natura, seu idem vniuersale fit proximè potens esse in multis per comparisonem compositam. Probo hanc conclusionem eadem ratione, quâ probaui tertiam. Ante ipsam comparisonem compositam nullus potest excogitari status proximior ad illam, quàm status in quo natura per simplicem comparisonem cognoscitur in ordine ad indiuidua; neque alius actus potest excogitari immediatior comparationi compositæ, quàm simplex comparatio: ergo per simplicem comparisonem actualem fit vniuersale proximè potens prædicari de pluribus inferioribus.

10 **SEPTIMA CONCLUSIO:** Naturam esse actum in multis per comparisonem compositam dicit actum prædicari de multis per prædicationes, quibus dicimus Petrus est homo, Ioannes est homo, & sic quæcumque alia inferiora de superiori naturâ prædicantur. Hæc conclusio facillimè suadetur: esse physicè naturam in multis, est esse identificatam cum multis: ergo esse intentionaliter in multis est cognosci identificatam cum multis; ergo esse intentionaliter in multis per comparisonem compositam, est cognosci in multis per cognitionem, quæ sit compositio, seu iudicium: ergo dicit iudicium, quo natura prædicatur de hoc inferiori, & iudicium quo prædicatur de illo.

11 Ex his infero puram actualem abstractionem esse potentiam ad comparisonem simplicem actualem, & hanc simplicem comparisonem actualem esse potentiam ad comparisonem compositam, & comparisonem compositam esse vltimum actum vniuersalis, ex vi cuius natura, quæ erat diuisa, & diuisibilis in plura, actu diuisa constituitur, & iam non rursus diuisibilis manet, sicut quantitas diuisibilis in tres plamos, postquam in hos fuit diuisa iam non in eosdem rursus manet diuisibilis: destruitur ergo per actum existendi in multis vniuersalitas naturæ, quia per illum destruitur illius vnitas, & indiuisio, & fit diuisio, & multiplicitas eiusdem naturæ. Diuidi enim naturam in inferiora nihil aliud est, quàm contrahi ad illa, & de eisdem prædicari. Ob eandem rationem destruitur vniuersalis vnitas per simplicem comparisonem, si hæc fiat respectu singulorum inferiorum, vel omnium distributivè sumptorum, eo enim ipso, quod comparatur ad istud indiuiduum ut constitutum à reliquis, contrahitur natura illa comparata ad illud, quod cum hoc indiuiduo, seu inferiori identificatur, quod non potest esse vniuersale, quia tantum in hoc inferiori, & non in pluribus esse erit aptum. Facienda ergo est simplex comparatio naturæ abstractæ sumptæ ad omnia inferiora collectiue sumpta, nulla factâ distributione partium naturæ vniuersalis ad singula indiuidua per comparisonem ad illa seorsim, seu distributivè sumpta, quia hac comparatione factâ destruitur vnitas vniuersalis naturæ, & iam hæc non manebit diuisibilis, sed diuisa in plura inferiora. Neque ideo nego posse naturam abstractam ab indiuiduis immediatè comparari ad singula indiuidua, seu ad omnia distributivè sumpta, sed affirmo huiusmodi comparisonem non constituere vniuersale prædicabile in ratione vniuersalis, potius illud destruere, & diuidere in partes, quas continet prædicabiles, quamlibet de inferiori, cum quo identificatur, quæ prædicabilitas non erit naturæ vniuersalis, neque superioris de inferiori, sed æqualis de æquali.

12 Placet etiam advertere has potentias, & hos actus non adeo strictam ordinem actus, & potentie inter se habere, sicuti habent intellectus, & intellectio, & aliæ potentie cum suis actibus in quibus intercedit stricta dependentia actus à potentia, ita ut sine illa ille dari nequeat, sed laxiori quodam modo, ita ut simplex comparatio, quam dicimus esse actum puræ abstractionis, possit dari sine eo, quod talis abstractio præcesserit; & hæc comparatio ad omnia indiuidua collectiue sumpta, quæ dicitur potentia ad comparisonem compositam, non necessariò illam debeat præcedere, quia potest intellectus affirmare Petrum esse hominem, & Ioannem esse hominem nulla præcedenti comparatione simplici. Assignatur autem prædictus ordo po-

Franc. de Ouedo, Philosoph. Tom. I.

tentie, & actus inter prædictas abstractions, & comparationes, quia actus illi, quos potentias, seu aptitudines ad alios esse dicimus, plurimum ad illos conducunt, etsi simpliciter neque ipsi, neque alij loco ipsorum necessarij sint. Ob hanc rationem censendum non est cum aliis asserentibus hos actus, quos nos potentias, seu aptitudines cum communi sententia vocamus, non ita esse dicendos, sed tantum condiciones applicantes naturam ex se intrinsecè potentem alios actus terminare propter identitatem, quam habet cum extremis, ad quæ per apprehensionem, vel iudicium comparanda est, & extrinsecè à possibilitate actuum, per quos formaliter est comparanda, & à potentia intellectus ad illos actus, seu ad illas comparationes, formales eliciendas. Tantum enim dicimus hos actus ad illos supponi, & fatemur non supponi ut potentias illorum strictè sumptas, sed illis potentiarum seu aptitudinum nomen sumus impertiti, ut cum communi sententia loqueremur, neque tenuemus concedere potuisse dici hos actus, qui ad alios supponuntur, supponi tanquam condiciones applicantes obiecta, in quæ alia feruntur, verumtamen id non fert communis loquendi modus, cui standum est præcipuè cum parum referat hoc, aut illo modo loqui.

13 Explicatâ iam vnitate, & aptitudine vniuersalis facillè essentia vniuersalis Metaphysici, & Logici deprehenditur, quam facillè assigno in vtroque. De essentia vniuersalis tam Logici, quàm Metaphysici est vnitas, & existentia physica in multis per identitatem partium vniuersalis cum suis inferioribus; quia de essentia vniuersalis est continere per modum vnus illa, quæ in inferioribus ut plura significantur: ergo de illius essentia est vnitas, & identitas cum inferioribus, quæ dicit existentiam physicam in inferioribus. Essentia vniuersalis Metaphysici dicit vnitatè, & aptitudinem ad essendum in multis per simplicem comparisonem, quia vniuersale metaphysicum dicit naturam purè abstractam in ordine ad inferiora, per quam abstractionem constituitur proximè potens ordinari, seu comparari ad illa per simplicem comparisonem, ut dicebam Conclusionem 3. Essentia verò vniuersalis Logici, quod formaliter includit comparisonem ad indiuidua dicit naturam per apprehensionem comparatam ad collectionem indiuiduorum, per quam comparisonem constituitur apta esse in multis per compositam comparisonem, quod est naturam esse aptam prædicari de multis. Rectè ergo describitur vniuersale metaphysicum *vnus aptum esse in multis* quod esse intelligendum est per comparisonem simplicem ad quam ex vi puræ abstractionis vniuersale constituitur aptum, & vniuersale Logici definitur *vnus aptum prædicari de multis*, cum qua aptitudine constituitur per simplicem comparisonem, ut satis explicui.

PUNCTUM VII.

An natura abstracta ab vno indiuiduo sit vniuersalis.

1 **R**atio dubitandi est, quia natura abstracta ab vno indiuiduo videtur non posse habere vnitatem indiuidualem, quia omnia, quæ ad indiuiduationem pertinent supponimus iam ab illa præcisa, neque aliquid habet per quod differat à naturis reliquorum indiuiduorum, unde omnibus talis natura communis videtur esse dicenda. Ex alio capite non apparet, quomodo possit esse vniuersalis, quia natura ad illa indiuidua dicit ordinem, à quibus est abstracta: sed tantum supponitur ab vno indiuiduo abstracta: ergo tantum dicit ordinem ad vnum indiuiduum: ergo non est vniuersalis, quia de ratione vniuersalis est dicere ordinem ad plura.

2 Non desuerunt, qui existimarent posse dari vnitatem quandam mediam inter indiuidualem, & vniuersalem, & hanc esse de mente Patris Soarj disp. 6. Met. sect. 1. n. 8. & 9. vbi asserit præter vnitatem indiuidualem dari vnitatem formalem ratione distinctam, quia quot sunt modi diuisionis, tot debent esse modi vnitatis: sed in rebus datur diuisio materialis, & formalis: ergo datur veritas materialis & formalis. Insuper quia vnitas indiuidualis non conuenit naturæ secundum se præcisè, sed necessariò includit aliquid ratione distinctum, ut indiuidua fiat, quapropter essentia abstracta ab indiuiduis non includit vnitatem indiuidui, etiam si includat vnitatem formalem seu essentia.

H Caterum

3 Ceterum cum P. Suar. ibid. num. 10. & 11. asserat hanc vnitatem formalem non distingui ab indiuiduali, neque ante intellectus operationem dari naturam vniuersalem, aut vnitatem multis communem, imò implicare naturam seu vnitatem esse realiter in indiuiduis, & ab illis numero distingui, nullo modo potest asserere dari vnitatem mediam inter singularem, & vniuersalem, sed tantum loco citato intendit docere dari vnitatem quandam sumptam à tota entitate materialiter accepta, & aliam non physicè, & realiter, sed metaphysicè desumptam à prædicatis essentialiter, & metaphysicè primò entitatem constituentibus, quia vnitas est prædicatum transcendens, & ita tot debent dari vnitates, quot formalitates; quælibet enim formalitas eo modo, quo differt ab alia, eo habet vnitatem ab illa distinctam; & sicut formalitates tantum, ratione differunt, ita formalitates tantum habent vnitates ratione distinctas; & sicut prædicata essentialia metaphysicè rem constituentia tantum per rationem differunt ab eadem entitate physicè sumptâ, sic vnitas realis illorum prædicatorum tantum per rationem differt ab vnitatem totius entitatis materialiter sumptæ. Dico vnitatem prædicatorum esse realem, quod intelligendum est de vnitatibus omnium prædicatorum, quæ reperiuntur abstracta à Petro, Ioanne, & reliquis indiuiduis in hoc vniuersali *homo*, non quatenus omnes constituunt vnâ simplicem vnitatem multis communem, hoc enim habent extrinsecè ab intellectu, sed quatenus in se sunt entitatiuè plures, quia sicuti in hoc complexo *homo*, quantumvis præcisio fiat ex parte obiecti reperiuntur pro materiali plures rationes abstractas à pluribus indiuiduis, quas intellectus confundit, & adunat, sic reperiuntur plures vnitates transcendentes illas rationes abstractas, quas confundit intellectus, & facit extrinsecè in vnâ simplicem vnitatem, in ordine ad ipsum confluere.

4 P. Hurtad. disp. 5. Metaph. sect. 9. & P. Smigletius disp. 4. quæst. 4. num. 313. affirmant naturam abstractam ab vno indiuiduo, ab omnibus, & pro omnibus esse abstractam. Apud vtrumque hanc lego rationem: natura abstracta ab vno indiuiduo cognoscitur sine vlla singularitate: sed natura cognita sine omni singularitate abstrahitur ab omnibus, quia abstrahere est vnum sine alio cognosci: ergo natura abstracta ab vno indiuiduo ab omnibus abstrahitur. Sic Hurtad. §. 114. & Smigletius loco citato. Prædicti authores in præsentem non attentè inspexere, quid sit intellectum vnum prædicatum ab alio abstrahere, non enim abstractio dicit tantum vnum sine alio cognosci, quando enim cognosco animal non cognito lapide, non dicor abstrahere animal à lapide. Est ergo abstrahere cognoscere vnum sine alio, quod cum ipso est identificatum. Vnde ab illo dicitur prædicatum abstractum, sine quo cognoscitur, & cum quo identificatur, quod nemo poterit negare. Ex hoc principio argumentum Hurtadi, & Smigletij soluo, illudque in hos authores desumo. Soluo argumentum concedendo naturam abstractam ab vno indiuiduo cognosci sine omni differentia, & negando abstrahi per intellectum ab omni, sed tantum ab illa, cum qua est identificata, abstraheretur autem ab omnibus, si cum omnibus esset identificata. Argumentum defumo ex eadem doctrina: ab illo abstrahitur per intellectum entitas, cum quo identificatur: sed natura, quæ est in vno indiuiduo tantum est identificata cum vno indiuiduo; ergo etiam si cognoscatur sine omni differentia indiuiduali tantum ab vno indiuiduo, & tantum ab illius indiuiduali differentia dicetur abstrahi.

5 Virgeo eandem rationem. De illo tantum potest prædicari natura, quæ sine differentiis indiuidualibus cognoscitur, cum quo realiter, & physicè identificatur: sed natura, quæ est in Petro quantumvis cognoscatur sine differentiis indiuidualibus, realiter, & physicè tantum identificatur cum Petro, quia abstractio per intellectum non illi tribuit identitatem realem, quam in se non habet: ergo natura quæ est in Petro quantumvis cognoscatur sine omnibus differentiis indiuidualibus, tantum potest prædicari de Petro: ergo natura abstracta ab vno indiuiduo non est vniuersalis. Liqueat conclusio ex tota doctrina tradita de natura vniuersalis, illiusque formâ, & materiâ. Hoc vniuersale *homo* continens naturam Petri, & Pauli, & aliorum indiuiduorum non prædicatur de Petro secundum eandem rationem, secundum quam prædicatur de Paulo, sed de quocumque indiuiduo, secundum illam

rationem, secundum quam cum illo habet identitatem; ergo cum prædicatur conceptus iste *homo* de Petro ex naturis omnium indiuiduorum, quæ in illo conceptu vniuersali extra prædicationem præcontinebantur, tantum prædicatur natura Petri, quæ cum aliis erat confusa, quæ natura de nullo alio prædicatur, quia si conceptus ille vniuersalis de Ioanne esset dicendus, ab illo extraheretur natura cum Ioanne identificata: ergo quantumvis natura vnius indiuidui cognoscatur absque vlla differentia indiuiduali, tantum poterit de vno indiuiduo prædicari. Rem declaro: si sufficeret ad hoc vt quælibet natura posset de quocumque indiuiduo prædicari, ipsam cognosci sine aliqua differentia indiuiduali, totum quod est in hoc conceptu vniuersali *homo* posset prædicari de Petro, & non latius pateret extra prædicationem quam intra prædicationem de Petro hic conceptus *homo*: sed sic est quod non prædicatur de Petro totum, quod extra prædicationem dicit hic conceptus *homo*: ergo non sufficit naturam cognosci sine vlla differentia indiuiduali, vt posset de quocumque indiuiduo prædicari. Maiorem probò: omnis natura, quam dicit hic conceptus *homo* cognoscitur absque vlla differentia indiuiduali: ergo si ex eo, quod natura quæcumque cognoscitur absque vlla differentia indiuiduali posset de quocumque indiuiduo prædicari, omnis natura contenta in hoc conceptu vniuersali *homo*, posset de quocumque indiuiduo, & consequenter de hoc indiuiduo Petro prædicari. Non omnem naturam contentam in hoc conceptu vniuersali *homo* prædicari de Petro latè tradidi inter materiam, & vnitatem vniuersalis explicandam. Quod si dicas, omnem naturam contentam in illo conceptu vniuersali prædicari sub disfunctione, in actuali prædicatione, cum dicitur, *Petrus est homo*, argumentum eandem vim obtinet, quia etsi omnes sub disfunctione prædicentur, in ordine ad vnâ verificatur propositio, si enim in ordine ad omnes verificaretur, non tantum sub disfunctione, sed copulatiuè posset de subiecto prædicari: ergo seclusâ illâ naturâ respectu cuius verificatur propositio, reliquæ omnes nullo modo manent prædicabiles de Petro, & tamen cognoscuntur sine vlla differentia: ergo non eo ipso, quod natura cognoscatur sine vlla differentia fiet prædicabilis de quocumque indiuiduo.

6 Arguit Hurtadus: Natura abstracta ab vno indiuiduo est prædicabilis de illo indiuiduo à quo fuit abstracta: ergo de reliquis indiuiduis illi similibus, quia illud indiuiduum non fuit magis clarè cognitum, quam cætera: ergo non est magis prædicabilis de vno, quam de omnibus. Rationem à priori reddit: ille actus est confusus de suo obiecto, quia confusione vnit omnes partes sui obiecti, quia illas non discernit: ergo per illum actum habet obiectum indiuisiōnem in se, quæ opponitur diuisioni clarè dissectanti obiectum in suas partes. Hac obiectio eò tendit, vt subiectum quæstionis destruat, si enim cognitio illa, de qua agimus æquè confusè attingit plura indiuidua; ergo cognitio illa attingit rationem abstractam à pluribus indiuiduis, quia ratio abstracta à pluribus indiuiduis nihil aliud est, quam plura indiuidua confusè cognita, vt Hurtadus defendit: ergo cognitio illa non abstrahit naturam ab vno tantum indiuiduo: ergo non datur natura abstracta ab vno indiuiduo: ergo non subsistit quæstionis subiectum, neque dicendum est naturam ab vno indiuiduo abstractam esse vniuersalem, sed non posse dari naturam ab vno indiuiduo abstractam.

7 Sic aliquando sentiebam ego, dicebamque implicare naturam abstrahi ab vno indiuiduo, & arguebam hac ratione abstrahere est confundere illa, quæ in re distinguuntur: ergo cognitio abstrahens est cognitio confundens illa, quæ in re distinguuntur: ergo cognitio abstrahens necessariò attingit obiecta in re distincta, quæ inter se confunditur: ergo cognitio abstrahens attingit plura obiecta, quæ ex vi illius confunduntur: ergo abstrahit ab illis obiectis distinctis, quæ confundit: ergo necessariò abstrahit à pluribus, vbi enim confusio distinctorum, necessariò intercedit pluralitas, sine qua distinctio nequit reperiri.

8 Ceterum re attentius inspectâ, deprehendi specie rationis non incompertè fuisse deceptum: duplex enim est cognitio confusâ; quædam representans tantum vnum obiectum in se vnum, & indiuiduum, hoc tamen ita imperfectè, vt si postea aliud obiectum ab ipso distinctum loco illius appareret ex vi aliûs cognitionis, vel per impossibile, ex vi illius,

illius, non posset intellectus discernere inter obiectum de-
nud apparen, & antea cognitum propter imperfectionem
vtriusque cognitionis. Alio modo potest esse cognitio
confusa, quæ duplex obiectum attingat de facto per se
ipsam, & neutrum ab alio discernat. Exemplum prioris co-
gnitionis habes in Petro à longè viso, quem tantum vides;
diceris autem confusè videre Petrum, quia si loco Petri
substitueretur Ioannes, & inciperes videre Ioannem, &
non Petrum, non posses discernere inter Ioannem, quem
modò videres, & Petrum antea visum. Posterioris cog-
nitionis exemplum esto visio terminata ad Petrum & Ioan-
nem à longè existentes, quos adeò imperfectè vides vt pro-
pter nimiam loci distantiam, & obiectorum approximat-
ionem, & similitudinem, appareant sensui & intellectui, ac
si tantum essent vnus homo, ita vt intellectus ex imperfec-
tione visionis duos homines instar vnus apprehendat, &
ex hac imperfecta apprehensione fundamentum desumat
ad iudicandum obiectum sensu perceptum esse tantum
vnum hominem. En duplicem cognitionem vtramque
confusam, quarum vna attingit tantum obiectum in se vnū.
& altera attingit obiecta in se plura, & instar vnus, seu eo-
dem modo, ac si essent vnum obiectum. Ex his cognitio-
nibus illa quæ plura attingit obiecta proprius confusa seu
confundens dicitur, quia actu illa, quæ in se sunt distincta
confundit. Prior verò vnum tantum obiectum attingens
non ita propriè potest dici confundens, sed confusa dicitur,
quia ex vi illius non poterit intellectus discernere ob-
iectum cognitum ab alio, quod denuo incipiat apparere.
Dicitur propriissimè vtraque cognitio non distinguens,
quia neutra distinguit obiectum, seu obiecta in se singula-
ria, ad quæ terminatur, ab aliis eiusdem rationis cum ipsis.
Et hanc singularium indistinctionem essentialiter habet
omnis abstractiua cognitio, quæ cōuenit cognitioni abstra-
henti naturam ab vno indiuiduo, quâ ratione abstractionis
habet ex eo, quod ita cognoscat indiuiduum, vt ex vi
illius cognitionis non possit intellectus illud discernere
ab alio, quod cognouerit, vel cognoscere incipiat, quod
provenit ex eo quod illud cognoscat per operationes, qui-
bus alias similes in quocumque alio indiuiduo cogno-
scet. Habet insuper cognitio abstractiua per se ipsam con-
fundere omnia illa, quæ attingit secundum illam rationem,
à qua dicitur abstrahere, seu præcindere, quia eo ipso
quod attingat plura, & inter illa non distinguat, illa neces-
sariò confundit, & per modum vnus cognoscit; actu verò
plura per se ipsam confundere non est de ratione cogniti-
onis præcisiuæ vniuersaliter sumptæ, sed de ratione cog-
nitionis præcindentis à pluribus.

9 Ex his ad rationem Hurtadi respondeo cognitionem
præcindentem naturam ab vno indiuiduo tantum at-
tingere vnum indiuiduum à cuius differentia dicitur naturam
abstrahere, & reliqua omnia nullo modo per se ipsam res-
picere. Instabis; natura abstracta tantum à Petro, tantum
est prædicabilis de Petro: ergo natura abstracta tantum
à Petro, & Ioanne, tantum poterit prædicari de Petro,
& Ioanne: ergo vt natura possit prædicari de omnibus in-
diuiduis debet ab omnibus abstrahi. Respondeo has om-
nes confectiones esse legitimas, & vera omnia conse-
quentia, & absque formidine admittenda.

10 Sit ergo firmum naturam ab vno indiuiduo abstractam
vniuersalem non esse. Non tamen ideo danda est vnitas
aliqua media inter vniuersalem, & particularem; sed di-
cendum naturam abstractam ab vno indiuiduo in se habere
vnitatem singularem, & ex parte obiecti esse positiuè
singularem, præcipuè in nostra sententia, quæ nulla præ-
cisionem ex parte obiecti admittit; in ordine verò ad no-
strum intellectum neque positiuè erit singularis, neque po-
sitiuè vniuersalis, aut aliquam positiuam vnitatem habebit,
sed tantum negatiuam, quæ poterit dici negatiuè vniuersa-
lis, quia habet præcisionem à differentiis, quæ requiruntur
ad hoc vt natura denominetur vniuersalis, non tamen ha-
bet aliud prærequisitum ad vniuersale, videlicet in re esse
plura, & posse in plura diuidi, quæ actu cognitione con-
fundantur, poterit etiam dici negatiuè singularis, quia ha-
bet hoc quod est non posse in plura diuidi, quod est de ra-
tione singularis, & non habet in ordine ad intellectum
præcindentem ex parte actus differentiam indiuidualem,
cui intellectus indiuidualem attribuit.

PUNCTVM VIII.

Nonnulla expediuntur de natura vniuersalis.

1 Circa actum intellectus, per quem fit vniuersale, aliquæ
difficultates occurrunt, quas breuiter percurram. Pri-
ma esto: an vniuersale fiat non tantum per abstractionem
negatiuam, sed per abstractionem, seu præcisionem positiuam.
Præcisio negatiua est cognitio illa, ex vi cuius vnum præ-
dicatū cognoscitur alio nullo modo cognito: v. g. cognitio
respondens huic voci *animal*, quæ nullo modo rationale at-
tingit. Præcisio positua est illa cognitio, ex vi cuius prædi-
cata realiter identificata per eandem cognitionem at-
tinguntur ac si inter se distinguerentur, & essent coniuncta,
seu vnita, vt contingit in cognitione respondentis his voci-
bus *animal rationale*. Per abstractionem negatiuam fieri vniuersa-
le mihi certum est, neque caput inuenio, ex quo possit op-
positum in questionem verti, per illam enim cognitionem
illa, quæ in re sunt plura, confunduntur, & extrinsecè sunt
vnum. Circa abstractionem positiuam affirmo, prædicatū
minus vniuersale, seu coniunctum cum alio, quod non sit
minus vniuersale illo, habere eandem vniuersalitatem in
præcisione positua, quam in abstractione, quod sic probō.
Prædicatum minus vniuersale, rationale, v. g. coniunctum
cum animali in hoc complexo *animal rationale*, se extendit
ad omnia illa, ad quæ se extenderet si non esset coniun-
ctum cum animali, & illa significat cum eadem confusio-
ne, seu indistinctione inter se, quâ eadem significaret, si
non coniungeretur cum animali, quia conceptus anima-
lis non restringit conceptum rationalis sibi coniunctum,
cū ex se animal latius patet quàm rationale, neque dis-
cernit rationale à rationali: ergo rationale eandem vni-
uersalitatem habet, quando coniungitur cum animali ac
si cum illo non coniungeretur, cū vniuersalitas consistat
in pluralitate obiectorum, & ipsorum confusione.

2 De termino vniuersaliori coniuncto cum alio minus
vniuersali censeo non retinere in præcisione positua eandem
vniuersalitatem, quam haberet in negatiua: quia con-
ceptus animalis adiunctus conceptui rationalis in hoc cō-
plexo *animal rationale* non supponit pro omni animali, con-
trahitur enim per rationale adiunctum ad illa animalia,
quæ sunt rationalia, & pro illis tantum supponit, & nō pro
aliis, sed ex vi præcisionis negatiuæ, quâ tantum apprehen-
deretur *animal* conceptus iste se extenderet ad omnia ani-
malia: ergo ad pauciora se extendit animal in præcisione
positua, quàm in negatiua. Affirmo nihilominus non om-
nino suam vniuersalitatem amittere conceptum illum, sed
manere vniuersalem respectu illorum inferiorum, ad quæ
alter conceptus minus vniuersalis se extendit, quia omnia
sub se continet, & illa inter se confundit absque discretio-
ne vnus ab alio. Itaque in hoc complexo *animal ratio-
nale*, rationale retinet eandem vniuersalitatem, quam ha-
beret si non esset animali adiunctum; & animal amittit
vniuersalitatem, quam habebat respectu equi, & leonis,
aliarumque specierum, & remanet vniuersale respectu Pe-
tri & Pauli, & aliorum indiuiduorum speciei hominis, quæ
omnia absque ipsorum discretione comprehendit, & nullo
modo alia ab his distincta.

3 Secunda difficultas est; an actus per quem fit vniuersa-
le attingat omnia indiuidua distinctiuè, vel copulatiuè.
Hurtadus disputat. 5. Metaphysic. sect. 10. §. 157. &
§. 179. affirmat actum illum distinctiuè attingere omnia
indiuidua, & hac ratione defendit totum vniuersale posse
prædicari de quocumque indiuiduo, quia omnia indiuidua
distinctiuè sumpta bene possunt de vno indiuiduo præ-
dicari, sicuti prædicantur in hac enunciatione *Petrus est ali-
quis homo* quæ formaliter cum infra conuertitur, *Petrus
& Ioannes, vel Paulus, vel Franciscus, &c.* Melius affir-
mat Arriaga disput. 6. sect. 6. subsect. 2. per actum at-
tingentem indiuidua distinctiuè non posse fieri vniuersale.
Ratio præsto adstractus disungens indiuidua, seu inferio-
ra illa inter se distinguit, distinctio enim sine distinctione
esse nequit, necessariò enim illud, quod ab aliquo disungi-
tur, ab eodem distinguitur: ergo actus ille non representat
illa indiuidua vt vnum, seu instar vnus naturæ indiuisibi-
lis: ergo actus ille non constituit naturam vniuersalem.
Quod si dicas per actum, quo cognoscitur hic homo, vel
ille homo, vel ille homo, non perfectè cognosci illorum